

Arrest

nr. 320 401 van 21 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van de heer A.E., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 29 maart 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.10.2023 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [R.Y.]
Nationaliteit: Ghanees
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vermeende vader, de genaamde [A.E.] (RR. [...]) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wort, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.'

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'.

Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een geboorteakte voor uitgegeven op 05.01.2023. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. op 21.12.2022, ruim 18 jaar na de geboorte van betrokkene op 22.07.2004.

Echter, de inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Bovendien ontbreekt in het Ghanees paspoort van betrokkene, afgeleverd op 04.07.2023, een visum met inreisstempel. We kunnen dus bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene aangekomen is in Schengen en bij uitbreiding in België.

Rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel is het redelijk te stellen dat betrokkene de aanmaak van deze geboorteakte heeft ondernomen louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Niets sluit uit dat betrokkene in België iemand heeft gezocht, met de Belgische of Europese nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien dan een geboorteakte te laten aanmaken in het land van herkomst waarin die EU onderdaan als zijn vader wordt aangemerkt. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon zou zijn van een EU-onderdaan, dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging aanvraagde bij de bevoegde ambassade en met een C-visum gezinshereniging naar België reisde. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Europese vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk

gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.” Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 18 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

In zijn synthesesmemorie stelt hij, onder meer, als volgt:

“In casu wordt de aanvraag tot machtiging tot verblijf in hoofde van verzoeker geweigerd omdat zijn verwantschap ten aanzien van de referentiepersoon als niet waarachtig wordt beschouwd.

De verwerende partij weigert namelijk de geboorteakte van verzoeker te erkennen op grond van artikel 18 WIPR, waardoor het verwantschap van verzoeker ten aanzien van de referentiepersoon niet zou vaststaan en derhalve de voorwaarden voor gezinshereniging in toepassing van artikel 40bis Vw. niet vervuld zouden zijn.

In het eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 27 WIPR juncto artikel 18 WIPR, van artikel 40bis Vw., alsook de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel, nu niet alle elementen in overweging zijn genomen, de beslissing kennelijk onzorgvuldig is, en deze aan verzoeker niet toelaat de werkelijke redenen te kennen die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing.

Zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, betwist verzoeker niet dat Uw Raad in se niet bevoegd is om zich uit te spreken over de erkenning van de buitenlandse geboorteakte en de geldigheid ervan.

Dit belet Uw Raad echter niet om overeenkomstig artikel 39/1, §1, tweede lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen en na te gaan of de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Dit werd al veelvuldig bevestigd in de rechtspraak (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311; RvV 7 december 2021, nr. 265.065; RvV 27 september 2023, nr. 294 767).

Het is dan ook vanuit deze optiek dat verzoeker wenst op te werpen dat er in casu geen accuraat onderzoek werd gevoerd naar de doorwerking van de Ghanese geboorteakte van verzoeker in het licht van artikel 18 en 27 WIPR, alsook dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd werd.

Deze beoordeling valt wel degelijk binnen de bevoegdheid van uw Raad, in tegenstelling tot hetgeen opgeworpen door de verwerende partij in haar nota. De verwerende partij slaagt er niet in dit te weerleggen in haar nota.

Het is immers duidelijk dat de verwerende partij nagelaten heeft om de geboorteakte van verzoeker op correcte wijze te toetsen aan de toepasselijke regels van het WIPR.

Het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de geldigheid van de geboorteakte van verzoeker getoetst werd aan het toepasselijk Ghanees recht zoals vereist door artikel 18 WIPR. Overigens, de verwerende partij toont in concreto niet aan welke rechtsregel verzoeker heeft trachten te omzeilen.

Zo moet opnieuw benadrukt worden dat de geboorteakte van verzoeker werd opgesteld conform de toepasselijke Ghanese wetgeving, namelijk de Registration of Births and Deaths Act van 1965, nr. 301, dewelke uitdrukkelijk en ondubbelzinnig toelaat dat een geboorteakte in Ghana ook op een later tijdstip geregistreerd kan worden.

Bovendien werd de geboorteakte van verzoeker voorzien van de nodige legalisaties, waardoor de echtheid van de akte althans niet betwist kan worden.

Nu blijkt dat de geboorteakte van verzoeker naar Ghanees recht als geldig beschouwd moet worden, is het dan ook niet duidelijk waarom de verwerende partij de echtheid van de akte betwist omwille van de laattijdige registratie, daar de Ghanese wetgeving dit uitdrukkelijk toestaat.

Voorts maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat verzoeker in casu een concrete rechtsregel heeft trachten te omzeilen, noch dat de geboorteakte misleidende informatie zou bevatten.

De verwerende partij tracht zich hiertegen te verweren in haar nota door te stellen dat beslissing steun vind in beschikbare landeninformatie, quod non.

De verwerende partij laat echter na om de rapporten waaruit zij haar informatie haalt te voegen bij haar nota, waardoor haar beweringen wel degelijk als ongestaafd moeten worden beschouwd.

Opnieuw, het enige rapport waarnaar verwezen wordt betreft het rapport van Home Office UK Border Agency, hetgeen dateert van 11 mei 2012 en is dus al 12 jaar oud.

Gedurende twaalf jaar kan een praktijk grondig veranderen. In de bestreden beslissing wordt bovendien niet aangetoond dat de inhoud van het rapport op heden nog relevant is.

Dit rapport kan dan ook allerm minst als een relevante of gezaghebbende bron beschouwd worden.

Integendeel, de hoogste relevante bron in het kader van de beoordeling overeenkomstig artikel 18 WIPR betreft immers de Ghanese wetgeving, hetgeen bovendien bevestigt dat de geboorteakte in overeenstemming is met het recht.

De bewering van verwerende partij dat een laattijdig geregistreerde geboorteakte gebaseerd op verklaringen per definitie misleidend zou zijn, zonder enige verdere verduidelijking en staving, toont geenszins aan dat verwerende partij de rechtsgeldigheid van de Ghanese geboorteakte, in casu, daadwerkelijk, concreet en individueel getoetst heeft aan het Ghanese recht.

Verwerende partij bewijst niet dat de geboorteakte misleidende informatie bevat, maar baseert zich uitsluitend op haar eigen maar ongestaafde vermoedens, hetgeen absoluut niet kan volstaan. De partij dewelke iets beweert, moet daarvan het bewijs leveren.

Overeenkomstig artikel 27 WIPR dient de gemachtigde na te gaan of het recht dat het WIPR aanwijst, gerespecteerd is, alsook of er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 WIPR) en er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 WIPR).

In casu blijkt niet dat de verwerende partij heeft nagegaan of de geboorteakte van verzoeker geldig is overeenkomstig Ghanees recht, waardoor artikel 27 WIPR wordt geschonden.

Het louter verwijzen naar de laattijdige registratie van de geboorteakte samen met de loutere bewering dat de geboorteakte opgesteld kan worden louter op basis van verklaringen, volstaat niet in het licht van artikel 27 WIPR en kan in geen geval beschouwd worden als afdoende motivatie. Er wordt zelfs niet verwezen naar de toepasselijke rechtsregels op grond waarvan de geboorteakte van verzoeker bestempeld moet worden als wetsontduiking.

Verwerende partij toont in de bestreden beslissing niet aan welke rechtsregel ontdoken wordt en laat volledig na om hieromtrent te motiveren. Uit een afdoende motivering zou blijken dat artikel 18 WIPR daadwerkelijk werd getoetst aan de feitelijke omstandigheden en niet enkel louter theoretisch werd aangehaald. Dit is in casu niet het geval.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid waarom er sprake is van wetsontduiking. In eerdere arresten van de Raad werd hier als volgt over geoordeeld:

“De uiteenzetting van de verwerende partij over de laattijdige registratie van geboortes in Ghana heeft geen uitstaans met artikel 18 van het WIPR, dat als juridische grondslag wordt vermeld, omdat uit de motivering van de weigeringsbeslissing niet blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar het recht dat van toepassing was inzake het bewijs van de afstammingsband tussen verzoeker en de referentiepersoon en omdat evenmin kan worden opgemaakt dat verzoeker doelbewust een Ghanese geboorteakte zou hebben aangewend, terwijl deze rechtsverhouding krachtens de bepalingen van het internationaal privaatrecht door een ander recht zou worden beheerst. Op basis van de weergegeven motieven kan niet worden begrepen waarom er sprake is van wetsontduiking in de zin van artikel 27 juncto artikel 18 van het WIPR.” (RvV 7 december 2021, nr. 265.065)

Of nog:

“Immers kan uit de opgegeven motieven niet worden afgeleid waarom het voorleggen van een laattijdige geregistreerde, Ghanese, geboorteakte een vorm van wetsontduiking zou uitmaken in de zin van artikel 18 van het WIPR. De Raad merkt in dit verband op dat er slechts sprake is van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlandse element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde rechtsregel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (zie P. WAUTELET, ‘De doorwerking in België van buitenlandse akte: een kritisch overzicht’ in T.Vreemd. 2008, P. 36 ev.)” (RvV 27 september 2023, nr. 294 767) [...]

Of nog:

“Uit de motivering van de weigeringsbeslissing blijkt niet aan welke regel verzoeker tracht te ontsnappen. Integendeel, de verwerende partij aanvaardt de authenticiteit van de geboorteakte, waardoor niet kan worden besloten tot wetsontduiking. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de vreemdelingenwetgeving.

Uit de uiteenzetting van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen blijkt dat zij bepaalde frauduleuze intenties vermoedt bij verzoeker omwille van de laattijdige registratie van de geboorteakte. Het gegeven dat er onduidelijkheid bestaat over het moment waarop verzoeker het Schengen grondgebied betrad, de laattijdige registratie van de geboorteakte, het bestaan van twee geboorteaktes en een aanvraag ingediend in 2003 zijn weinig dienstig in het licht van het in de beslissing vermelde artikel 18 van het WIPR.” (RvV 9 mei 2023, nr. 288 749) [...]

Dit is mutatis mutandis van toepassing op verzoeker.

Daar er niet in concreto wordt aangetoond welke rechtsregel verzoeker trachtte te omzeilen, wordt een schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

Het verweer van de verwerende partij ter zake is niet dienstig. Dat verzoekende partij er in geslaagd is om een rechtsmiddel aan te wenden impliceert immers niet automatisch dat voldaan werd aan de formele motiveringsplicht.

Aldus wordt de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook de materiële motiveringsplicht en artikel 18 juncto artikel 27 WIPR wel degelijk geschonden.

[...]”

3.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de kritiek van de verzoekende partij er in essentie op gestoeld is om voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te horen vaststellen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte in toepassing van de artikelen 18 en 27 WIPR heeft geweigerd om de buitenlandse geboorteakte te erkennen.

Dienaangaande moet evenwel worden benadrukt dat een dergelijke betwisting een geschil over een burgerlijk recht betreft, waaromtrent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken.

Zie ook:

[...] (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.” (RvV nr. 296 387 van 27.10.2023)

En ook:

[...] (R.v.V. nr. 39.684 van 2.3.2010)

Ten overvloede merkt verweerder op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 03.10.2023 een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, in functie van dhr. [E.A.], die beweerdelijk de vader van de verzoekende partij zou zijn.

Gelet op het feit dat het aan de verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij beantwoordt aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat zulks o.a. een bewijs van de aangevoerde verwantschap vereist.

Allerminst kennelijk onredelijk werd in dit kader door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat de verzoekende partij ter ondersteuning van de aangevoerde verwantschap uitsluitend een geboorteakte heeft voorgelegd, dewelke in het land van herkomst evenwel slechts op 21.12.2022 geregistreerd werd.

Dit terwijl de verzoekende partij zelf verklaart op 22.07.2004 geboren geweest te zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht vastgesteld dat maar liefst méér 18 jaar verstreken is tussen de geboorte van de verzoekende partij en de registratie van de op heden voorgelegde geboorteakte.

Inzonderheid gelet op het feit dat uit gezaghebbende informatie blijkt dat het gebruikelijk is dat in Ghana geboorteaktes met een gesolliciteerd karakter worden afgeleverd, waarbij uit deze informatie daarenboven blijkt dat laattijdig geregistreerde geboorteaktes niet betrouwbaar zijn, kan niet dienstig worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op kennelijk onredelijke, dan wel onzorgvuldige wijze zou hebben besloten dat de voorgelegde geboorteakte niet wordt aanvaard als een bewijs van afstamming.

De overeenstemming van de buitenlandse akte met het volgens het WIPR toepasselijk recht is een essentiële voorwaarde opdat, overeenkomstig het gestelde in artikel 27 WIPR, de buitenlandse geboorteakte erkend zou kunnen worden.

De artikelen 18 en 21 WIPR. stipuleren ter zake:

[...]

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

In zoverre verzoekende partij stelt dat geen grondig onderzoek werd ingesteld conform artikel 27 WIPR, wijst verweerder erop dat de gemachtigde vaststelde dat uit de voorgelegde geboorteakte blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd en dit meer dan 18 jaar na de geboorte van de verzoekende partij en dat het document uitsluitend werd opgesteld op basis van eigen verklaringen

Verweerder merkt in dit kader ook op dat de bestreden beslissing op dit punt allerminst “uiterst summier” is, zoals de verzoekende partij in haar enig middel ten onrechte beweert. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is immers op omstandige wijze gemotiveerd waarom met de geboorteakte geen rekening kan worden gehouden, waarbij ook nog op pertinente wijze wordt overwogen dat het veelzeggend is dat de verzoekende partij vanuit het land van herkomst zelfs niet geprobeerd heeft om een visum kort verblijf aan te vragen, indien er sprake zou zijn van een daadwerkelijke afstamming van een Nederlandse onderdaan.

De verzoekende partij laat in haar inleidend verzoekschrift dan ook ten onrechte uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou hebben geoordeeld dat “alle Ghanese geboorteaktes misleidende informatie bevatten”.

In de bestreden beslissing worden wel degelijk diverse elementen opgesomd, dewelke specifiek betrekking hebben op het dossier van de verzoekende partij en die allen tezamen genomen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hebben genoopt tot de weigering van erkenning van de buitenlandse geboorteakte, te weten:

- de geboorteakte werd pas meer dan 18 jaar na de geboorte geregistreerd*
- het is op basis van het dossier niet te verifiëren of de verzoekende partij zich op het ogenblik van deze registratie niet reeds in de Schengenzone bevond (i.e. het paspoort bevat geen inreisstempel)*
- de verzoekende partij heeft geen poging ondernomen om een visum m.o.o. gezinshereniging aan te vragen vanuit het land van herkomst*

- de verzoekende partij heeft er integendeel voor geopteerd om illegaal de Schengenzone binnen te reizen, met alle risico's en gevaren vandien
- het is niet logisch dat de verzoekende partij voor deze illegale reisweg zou hebben gekozen, indien er op het ogenblik van haar vertrek in het land van herkomst reeds een vaststaande verwantschap met een Nederlandse onderdaan zou zijn geweest
- de laattijdig geregistreerde geboorteakte kan louter op basis van eigen verklaringen worden opgesteld, en betreft dus hooguit een verklaring op eer met een gesolliciteerd karakter
- ...

In het licht van het voorgaande vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook geheel terecht en binnen zijn bevoegdheid – en verwijzend naar de toepasselijke bepalingen van het WIPR – dat diende te worden besloten tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

De verzoekende partij beweert ten onrechte dat de bestreden beslissing louter zou gesteund zijn op “ongestaafde vermoedens”, vermits het wel degelijk vaststaande en objectieve vaststellingen zijn, dat de verzoekende partij blijkbaar geen grond zag om in het land van herkomst een visum kort verblijf aan te vragen doch integendeel illegaal de Schengenzone binnen te reizen, terwijl al evenmin kan worden geverifieerd hoe de datum van de geboorteakte zich verhoudt ten opzichte van het ogenblik dat de verzoekende partij de Schengenzone is binnen gereisd.

Het is uiteraard al te gemakkelijk om in het inleidend verzoekschrift te beweren dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen accuraat onderzoek zou hebben gevoerd, zonder zelfs maar de moeite te doen om te verklaren waarom vanuit het land van herkomst geen geëigende procedure voor gezinshereniging werd opgestart, dan wel zonder een begin van bewijs voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte zou hebben besloten om de laattijdig geregistreerde geboorteakte niet als een bewijs van verwantschap te aanvaarden.

Inderdaad doet de verzoekende partij zelfs geen poging om aan te tonen dat in casu de voorgelegde geboorteakte op méér zou gebaseerd geweest zijn dan een loutere verklaring op eer door de verzoekende partij.

Zie ook:

“Uit het geheel van deze motieven blijkt aldus dat verweerder op grond van de voormelde vaststellingen van oordeel is dat er sprake is van wetsontduiking, overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, als een wettelijke concretisering van de algemene theorie van het internationaal privaatrecht die de overheid de mogelijkheid biedt geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd, louter om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat niet zou zijn verwezen naar het toepasselijke Ghanese recht. De verwijzing naar het rapport waaruit verzoeker in het verzoekschrift citeert kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder ontkent immers niet dat laattijdige geboorteregistraties in Ghana gebruikelijk zijn – dit blijkt immers al uit het verslag waaruit hij zelf citeert in de bestreden beslissing – maar wijst erop dat net om die reden de daaruit voortvloeiende informatie niet betrouwbaar is als bewijs van verwantschap omdat dergelijke registraties vaak gebeuren louter op basis van verklaringen zonder ondersteunend bewijs. In casu blijkt ook niet dat de laattijdige geboorte-registratie niet louter op basis van verklaringen is gebeurd” (RvV nr. 296 387 van 27.10.2023)

Verweerder benadrukt in dit kader nog dat het geheel van vaststellingen in dit dossier de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ertoe heeft gebracht om de erkenning van de geboorteakte te weigeren, dit dus ook inclusief de vaststelling dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar vertrek uit het land van herkomst zich kennelijk (nog) niet kon beroepen op een verwantschap met een Nederlandse onderdaan, nu in alle redelijkheid moet worden aangenomen dat de verzoekende partij anders vanuit het land van herkomst een visumaanvraag zou hebben ingediend.

De kritiek van de verzoekende partij miskent eenvoudigweg de duidelijke motieven van de bestreden beslissing, waar zij voorhoudt dat het niet duidelijk zou zijn waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de echtheid van de Ghanese geboorteakte betwist.

Het is in dit kader ook pertinent te wijzen op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich bij de besluitvorming gesteund weet door gezaghebbende informatie, waaruit blijkt dat het gemakkelijk zonder grondig onderzoek een Ghanese geboorteakte kan worden bekomen. Gelet op de specifieke omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk geoordeeld dat de Ghanese geboorteakte niet bewijskrachtig is.

De loutere bewering dat het door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aangehaalde rapport inmiddels 11 jaar oud is en “gedurende elf jaar een praktijk grondig kan veranderen” overtuigt in dit kader uiteraard allerminst, nu de verzoekende partij kennelijk over het hoofd ziet dat het aan haarzelf toekomt om bewijskrachtige documenten voor te leggen ter staving van de verwantschap. Het is pertinent op te merken dat de verzoekende partij er niet in slaagt een bron voor te leggen, waaruit zou kunnen blijken dat de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aangehaalde bron niet langer actueel zou zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.3.1. De formele motivering van de bestreden beslissing moet, teneinde te voldoen aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Die motivering moet afdoende zijn teneinde de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt (RvS 6 september 2011, nr. 214.981). Het volstaat dat de formele motivering laat begrijpen waarom de overheid heeft beslist zoals zij deed (RvS 3 april 2012, nr. 218.806).

3.3.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslagen en maakt eveneens uitdrukkelijk melding van de artikelen 18 en 27 van het WIPR.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : [...] de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; [...]”.

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat “(d)e familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

[...]”

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 27 van het WIPR houdt de zogeheten de plano-erkenning van buitenlandse akten in en bepaalt het volgende:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

[...]”

Artikel 18 van het WIPR heeft betrekking op wetsontduiking en bepaalt het volgende:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Verweerder is van oordeel dat verzoeker de bloedverwantschapsband ten opzichte van de Nederlandse referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

3.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 oktober 2023 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aanvroeg als meerderjarige bloedverwant in neerdalende lijn van de referentiepersoon die de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoeker legde de E-kaart van de Nederlandse referentiepersoon neer. Als bewijs van zijn bloedverwantschapsband legde hij een Ghanese *“Certified Copy of Entry in Register of Births”* neer, afgegeven in Ghana op 5 januari 2023.

3.3.4. De Raad stelt vast dat in casu in wezen de kwestie van weigering van de zogeheten de plano-erkenning van een buitenlandse akte aan de orde is. In de bestreden beslissing wordt in fine vermeld dat *“(e)en laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, [...] niet [voldoet] aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht”*.

Elke administratieve overheid kan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen omwille van wetsontduiking (artikel 18 van het WIPR) of onverenigbaarheid met de openbare orde (artikel 21 van het WIPR) (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2006, (152) 153-154). De Raad is evenwel niet bevoegd om zich uit te spreken over de weigering tot erkenning van de buitenlandse akte.

Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de rechtsmacht van de reguliere hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten ressorteren onder de rechtsmacht van de reguliere hoven en rechtbanken, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. Wanneer een overheid de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte weigert te erkennen, kan ingevolge artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, waardoor de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de weigering tot erkenning van de voorgelegde Ghanese *“Certified Copy of Entry in Register of Births”* (RvS 28 mei 2009, nr. 193.626; zie ook RvV 2 maart 2010, nrs. 39 684, 39 685 en 38 686 (AV)). Verzoeker geeft aan dat hij parallel aan de huidige procedure een procedure bij de burgerlijke rechter zal opstarten met het oog op de erkenning van de buitenlandse akte, maar hij legt hier geen bewijs van voor en hij kan op de zitting over een dergelijke procedure evenmin verdere informatie verstrekken.

Een en ander belet evenwel niet dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus moet nagaan of deze afdoende is gemotiveerd (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

3.3.5. Verweerder stelt in zijn beslissing dat de inhoud van de laattijdig geregistreerde geboorteakte wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR om volgende redenen:

“Rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel is het redelijk te stellen dat betrokkene de aanmaak van deze geboorteakte heeft ondernomen louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Niets sluit uit dat betrokkene in België iemand heeft gezocht, met de Belgische of Europese nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien dan een geboorteakte te laten aanmaken in het land van herkomst waarin die EU onderdaan als zijn vader wordt aangemerkt. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon zou zijn van een EU-onderdaan, dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging aanvroeg bij de bevoegde ambassade en met een C-visum gezinshereniging naar België reisde. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Europese vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: ‘Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012’. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual’s birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.” Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).”

3.3.6. Verzoeker voert aan dat een toetsing aan het toepasselijke recht overeenkomstig artikel 18 van het WIPR niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en er geen sprake is van een afdoende motivering in het licht van dit artikel. De voorziene motivering laat volgens hem niet toe vast te stellen dat er sprake zou zijn van wetsontduiking, waarvoor hij citeert uit enkele vernietigingsarresten van de Raad. De

motivering laat volgens hem zo niet toe vast te stellen dat hij een concrete rechtsregel heeft trachten te omzeilen en evenmin dat de geboorteakte misleidende informatie zou bevatten.

3.3.7. De theorie van de wetsontduiking in artikel 18 van het WIPR komt er op neer dat *“een private rechtsverhouding op kunstmatige wijze elders wordt gelokaliseerd teneinde deze aan de normaal toepasselijke verwijderingsregels van het forum te onttrekken”* en laat toe *“geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd enkel met de bedoeling om aan het normaal toepasselijke recht te ontsnappen”*. Als toepassing van het algemene rechtsbeginsel *‘fraus omnia corrumpit’* dient het restrictief te worden toegepast en enkel wanneer er geen twijfel bestaat over de frauduleuze bedoelingen om aan de toepassing van het aangewezen recht te ontkomen (M. TRAEST, commentaar bij artikel 18 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2006, (97) 97-101). Of nog, er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (P. WAUTELET, *“De doorwerking in België van buitenlandse akte: een kritisch overzicht”* in *T. Vreemd*. 2008, Themanummer IPR, p. 36 ev.).

3.3.8. Uit de bestreden beslissing en de nota blijkt dat verweerder bepaalde frauduleuze intenties vermoedt bij verzoeker omwille van de laattijdige registratie van de geboorteakte. Het gegeven dat er onduidelijkheid bestaat over het moment waarop verzoeker het Schengengrondgebied betrad en de laattijdige registratie van de geboorteakte zijn evenwel weinig dienstig in het licht van de in de beslissing vermelde bepalingen uit het WIPR.

Het komt de Raad niet toe te beoordelen of verzoeker de bloedverwantschapsband met de referentiepersoon op deugdelijke wijze heeft aangetoond en evenmin om zich uit te spreken over de vraag of de buitenlandse akte al dan niet moet worden erkend. De Raad gaat enkel over tot een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing en stelt vast dat op basis van de voorliggende elementen de beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd. Hieruit blijkt geen onderzoek naar de rechtsgeldigheid van de akte conform artikel 27 van het WIPR. De uiteenzetting van verweerder over de laattijdige registratie van geboortes in Ghana heeft geen uitstaans met artikel 18 van het WIPR, dat als juridische grondslag wordt vermeld, omdat uit de motivering van de weigeringsbeslissing niet blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar het recht dat van toepassing was inzake het bewijs van de afstammingsband tussen verzoeker en de referentiepersoon en omdat evenmin kan worden opgemaakt dat verzoeker doelbewust een Ghanese geboorteakte zou hebben aangewend, terwijl deze rechtsverhouding krachtens de bepalingen van het internationaal privaatrecht door een ander recht zou worden beheerst. Op basis van de weergegeven motieven kan niet worden begrepen waarom er sprake is van wetsontduiking in de zin van artikel 27 juncto artikel 18 van het WIPR.

3.3.9. Een schending van de formele motiveringsplicht juncto de artikelen 18 en 27 van het WIPR is aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat geen noodzaak om over te gaan tot een bespreking van de overige onderdelen van het middel.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS